

ביה"ד המשמעת ל סגל האקדמי באוניברסיטת תל אביב

בעניין שבין

אוניברסיטת תל אביב

התובעת

לבין

הנתבע

גזר דין

פרופ' מיגל דויטש, יו"ר המותב

1. הנתבע הורשע על פי הודאתו, במסגרת עסקת טיעון, בגין התנהגות שאינה הולמת איש סגל אקדמי על פי סעיף 3.6 לתקנון המשמעת. ההרשעה היא בגין התנהלותו של הנתבע מול דוקטורנטית שלו (להלן: "המתלוננת"), כמפורט להלן.

2. תיק זה הוא "סבב שני" של בירור משפטי, בגין אירועים אשר תחילתם עוד בשנת 2007. בשנת 2011 הגישה המתלוננת תלונה כנגד הנתבע והחל להתקיים בירור בעניין תלונה זו. בעידוד ובמעורבות האוניברסיטה התקיים הליך גישור בנדון, אשר הסתיים בהסכם בתחילת שנת 2012, ללא הגשת תביעה לביה"ד המשמעת.

3. באפריל 2016 החליט רקטור האוניברסיטה החדש (פרופ' ירון עוז) לפתוח מחדש את ההליך ובתום בירור, הוחלט להגיש לבית-הדין המשמעתי את כתב התביעה בתיק שבפנינו. כתב התביעה הוגש ביולי 2017. בנובמבר 2017 הוגש כתב תביעה מתוקן. במסגרת בקשה מקדמית עתר הנתבע לביטול ו/או מחיקת התביעה על בסיס טענות שונות, כולל התיישנות וטענות הגנה מן הצדק. המחלוקות בין הצדדים התייחסו בין היתר לשאלה אם האוניברסיטה הייתה רשאית לפתוח את ההליך מחדש למרות הסכם הגישור. הועלו בין היתר טענות ביחס לפרשנותו של הסכם הגישור ולשאלת הפרתו על-ידי הנתבע. במסגרת טענות ההגנה מן הצדק הועלו טענות גם בעניין שיהוי, אכיפה בררנית והתנהגות "בלתי נסבלת" של התביעה בכל הנוגע לאופן האיסוף של חומרי החקירה והעברתם לנתבע.

בהחלטתו מיום 1/2/18 קיבל בית הדין את טענת ההתיישנות ביחס לחלק מפרטי התביעה. באשר לטענות ההגנה מן הצדק, נקבע כי אין מקום להכריע בהן בשלב המיקדמי, אלא רק לאחר שמיעת הראיות. שמיעת עדויות התביעה בתיק התקיימה באופן ממצה, במשך שעות ארוכות. הפרטיכל כולל מאות רבות של עמודים והוגשו מוצגים רבים.

4. לאחר סיום השמיעה של עדויות התביעה וטרם תחילת השמיעה של עדויות הנתבע, הוגש לתיק הסדר טיעון בין הצדדים. על-פי הסדר הטיעון, הגישה התביעה כתב תביעה מתוקן והנתבע הודה בעובדות המופיעות בו ובכך שכתב התביעה מבסס עבירה של התנהגות בלתי-הולמת. כתב התביעה המתוקן, אשר בו הודה הנתבע, כולל שני רכיבים: האחד הוא כי במהלך השנים 2007-2008 "התקיימה בין הנתבע לבין המתלוננת מערכת יחסים אישית שאינה הולמת והינה חורגת ממערכת יחסים מקצועית תקינה בין מנחה לסטודנטית" (סעיף 4 לכתב התביעה המתוקן).

הרכיב השני (סעיף 5) כולל קביעה על כך שבמספר מקרים בין השנים 2008 – 2011, לאחר סיום מערכת היחסים האישית, הנתבע הרים קולו על המתלוננת והתבטא כלפיה "באופן פוגעני, תוקפני ומעליב, לרבות בפני אחרים. הדברים אמורים אף בהינתן התנהלותה המורכבת."

לאחר עיון בהסדר הטיעון, ניתן פסק-דין המרשיע את הנתבע בגין התנהלות בלתי-הולמת, לפי כתב התביעה המתוקן.

5. יצוין, כי ביה"ד החליט לאפשר למתלוננת הגשה של מסמך ברוח "הצהרת נפגע", הקבועה בסעיף 18(א) לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, בדבר הפגיעה והנזק שנגרמו לה עקב העבירה. המתלוננת הגישה אכן מסמך המפרט נזקים שנגרמו לה.

6. עתה עלינו להכריע בדבר גזר הדין הראוי במקרה זה. הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים כולל הסכמות בעניין הענישה. הנתבע הוזהר כי ביה"ד אינו כבול להסכמות אלה.

7. הענישה המוסכמת לפי הסדר הטיעון כוללת עונשים אלה:

1. נזיפה בכתב, לפי סעיף 4.1.1 לתקנון המשמעת.
2. מניעת אפשרות לכהן בתפקיד ניהולי-אקדמי, לתקופה של 5 שנים מן היום שפסק הדין הפך לחלוט, לפי סעיף 4.1.4 לתקנון המשמעת.
3. עיכוב פתיחת הליכים להעלאה לדרגה לתקופה של 12 חודשים מן היום שבו פסק הדין הפך לחלוט, בהתאם לסעיף 4.1.5 לתקנון.

8. במסגרת הטיעונים לעונש הצביעו שני הצדדים על ההצדקות לעונש המוסכם. הם הטעונו כי הענישה המוסכמת היא מידתית לעבירה אשר בה הורשע הנתבע ולנסיבות העניין הכוללות וביקשו מבית הדין לאמץ את ההסכם.

9. כלל גדול הוא כי לערכאה השיפוטית אין כמעט כלל שיקול דעת ביחס לאימוץ עסקת טיעון, בכל הנוגע לפרטי העובדות והאישומים המופיעים בו. אין הערכאה השיפוטית יכולה להכתיב לתביעה היבטים אלה (ר', למשל, בג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550, פסקה 11 לחוות דעת השופטת בייניש; בג"ץ 5961/07 פלוני נ' פרקליט המדינה, פ"ד סב(3) 206, פסקה 10 לחוות דעת השופטת ארבל). לעומת זאת, בכל הנוגע לענישה, קיים חופש פעולה מסוים לערכאה שיפוטית, אף כי הוא מצומצם. האינטרס הציבורי בעסקאות טיעון מחייב כי ככלל עסקת הטיעון תאומץ גם לגבי העונש, אלא אם כן הענישה המוסכמת אינה סבירה או היא פוגעת באינטרס הציבורי (ר', למשל, ע"פ 6967/94 נקן נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 397).

10. כאמור, הסדר הטיעון בענייננו נערך לאחר סיום השמיעה של עדויות התביעה, מבלי שנשמעו עדי ההגנה. בנסיבות אלה, ומשנשמעו העדויות של צד אחד בלבד (אף שנוהלו חקירות נגדיות אינטנסיביות), אין בידי בית הדין לקבוע קביעות עובדתיות ביחס למחלוקות שהתעוררו, אלא עליו לסמוך על העובדות המוסכמות בהסדר הטיעון.

כאמור, הנתבע הודה בקיום מערכת יחסים אישית בלתי הולמת עם המתלוננת, אשר חורגת ממערכת יחסים מקצועית תקינה בין מנחה לבין סטודנטית. אף כי כתב התביעה המתוקן אשר בו הודה הנתבע אינו מציין את פרטי הקשר הפסול, די ב"שורה אחרונה" זו כדי להצביע על התנהלות חמורה, הראויה

לגיבוי. הקשרים בין מנחה לבין תלמיד מחקר שלו הם נמשכים וכרוכים באינטראקציה שוטפת. על המנחה מוטלת אחריות ברורה וחד-משמעית לשמור על כך שהיחסים יותרו ברמה המקצועית והתקינה. מעבר לכך שחריגה מנורמה זו היא פסולה כשלעצמה, היא גם מהווה "מתכון בדוק" להידרדרות היחסים בהמשך ולפגיעה נוספת הן בתלמידה והן באוניברסיטה.

11. ההתנהלות של הנתבע לאחר סיום מערכת היחסים האישית, על-ידי הרמת קול על המתלוננת תוך שהוא מתבטא באופן "פוגעני, תוקפני ומעליב", גם בפני בני-אדם אחרים, היא בלתי-נסבלת בכל מסגרת שהיא, ובוודאי כך במסגרת אקדמית. קל וחומר, כאשר הדברים נסבים כלפי תלמיד המחקר של איש הסגל. על איש הסגל לנהוג באופן מכובד ומכבד. לא יעלה על הדעת כי הוא יפגע ויתקוף מילולית, ירים קולו ויעליב תלמיד מחקר שלו, בכל הקשר שהוא ובכל מערכת נסיבתית שהיא, תהא התנהגותו של תלמיד המחקר כאשר תהא. בוודאי לא יעלה על הדעת כי הוא יעשה כן בפני צדדים שלישיים. הנתבע אף חזר על כך במספר מקרים. תפקידו הבסיסי של מנחה הוא לקיים מסגרת עניינית, מקצועית, מכובדת ומכבדת להתנהלותו מול תלמיד מחקר שלו ולספק לו סביבה מחקרית ראויה ושקטה. הנתבע הפר חובה זו באופן בוטה.

12. ב"הצהרת הנפגעת" שמסרה המתלוננת, קיימת התייחסות לנזקים אישיים, חברתיים, תעסוקתיים וכלכליים, אשר נגרמו לה כתוצאה מהתנהלות הנתבע. בין היתר נטענת פגיעה בשם הטוב ובקריירה המקצועית. נטען כי המתלוננת נאלצה לנטוש את המקצוע והקריירה האקדמית שלה. יוער, כי לא צורפה חוות דעת מומחה להוכחת טענות המתלוננת ביחס לנזקים, וזאת לאחר סדרת בקשות לביה"ד והחלטות של ביה"ד ביחס לאופן ההגשה.

ההצהרה מתייחסת להיבטים נרחבים יותר מאשר המשרעת של "הצהרת הנפגעת" אשר התאפשרה בענייננו. הגשת ההצהרה התאפשרה על מנת להתייחס לנזקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מכתב התביעה המתוקן. "הצהרת נפגע", בהתאם לחוק זכויות נפגעי עבירה, נועדה לצורך שלב הענישה. ההצהרה של המתלוננת בין היתר תוקפת את ההחלטה של התביעה ביחס לפרטי האישומים עצמם אשר נכללים בכתב התביעה המתוקן, בהתאם להסדר הטיעון. נושא זה אינו עניין ל"הצהרת נפגע". בנוסף, המתלוננת מתייחסת לנזקים עקב התנכלויות והכפשות נטענות שבוצעו על-ידי הנפגע לאחר שנת 2011. כתב התביעה המתוקן אינו כולל אישומים בנדון. הצהרת הנפגעת גם טוענת טענות שונות ביחס לתשתית הראייתית בפני בית-הדין. פשיטא כי אין בידי ביה"ד לנקוט עמדה ביחס לראיות שנשמעו (באופן חלקי, שכן לא נשמעו עדויות ההגנה), משהוגש הסדר טיעון וכתב תביעה מתוקן על פיו.

13. הנתבע לא ביקש מביה"ד להורות למתלוננת להתייצב לחקירה נגדית על "הצהרת הנפגעת". זאת, אף כי הנתבע ביקש לשמור על זכותו לדרוש התייצבות לחקירה כזו והמתלוננת הוזהרה על-ידי בית הדין כי עשויה להיזרש חקירה ביחס להצהרתה.

14. העובדה כי הצהרת הנפגעת כורכת יחדיו אלמנטים העשויים "לחסות" תחת כתב התביעה המתוקן, עם אלמנטים שאינם נשענים עליו, מונעת אימוץ הצהרה זו כמסמך בעל אופי מכריע בהליך שבפנינו, לעניין הנזקים שנגרמו למתלוננת עקב התנהלות הנתבע, אשר בגינה הוא הורשע בהתאם לכתב התביעה המתוקן.

בין היתר, המתלוננת טוענת כי ההכפשות כלפיה הגיעו לידיעת גורמים אשר קיבלו בהמשך החלטות תעסוקתיות לגביה, ופגעו במועמדות שלה למישרות. כתב התביעה המתוקן אכן קובע, כאמור לעיל, כי הנתבע הרים קולו במספר מקרים על המתלוננת, תוך אמירת התבטאויות פוגעניות, תוקפניות ומעליבות, וזאת אף בפני צדדים שלישיים. גם אם בהחלט יתכן כי אמירות פוגעניות מעין אלה לא נותרו ללא הפצה כלשהי, לא קיים בסיס בכתב התביעה המתוקן לקביעה כי קיים קשר סיבתי בין האמירות הפוגעניות הספציפיות באותם מקרים מושא כתב התביעה המתוקן, לבין הגורמים אשר קיבלו בהמשך החלטות תעסוקתיות ביחס למתלוננת. על-פי כתב התביעה המתוקן לא ידוע מה היה תוכן ההתבטאויות האמורות. כמו-כן, לא ידוע איזה מידע הגיע לגורמים שקיבלו בהמשך החלטות תעסוקתיות לגבי המתלוננת ומי העביר אותו. כמו-כן לא ידוע איזה מידע השפיע על אותם גורמים. אלה נושאים הטעונים הוכחה. מששלב ההוכחות לא הסתיים, בהינתן הגשתה של עסקת הטיעון, לא נוכל לקבוע מסמרות בנדון. גם הצהרת הנפגעת אינה יכולה להצביע על קשר קונקרטי בין אמירות מסוימות אלה לבין החלטות תעסוקתיות לגבי המתלוננת.

15. למרות הסתייגויות אלה, נוכל לצאת לצורך גזר-דיננו זה מן ההנחה הטבעית והמסתברת, כי התנהלות הנתבע, אשר בגינה הוא הורשע, אכן גרמה נזקים כאלה או אחרים למתלוננת, מבלי שיש בידינו לאפיין ולבודד נזקים אלה. פשיטא כי הרמת קול על תלמיד מחקר, ואמירות הנושאות אופי "פוגעני, תוקפני ומעליב", כאשר הן נשמעות מפיו של מנחה ואיש סגל אקדמי בכיר, פוגעות מטבע הדברים בדימוי העצמי של תלמיד המחקר, ומשבשות את תפקודו. כמו-כן, פשיטא כי כאשר אמירות אלה נאמרות בפני צדדים שלישיים, יש בכך כדי לפגוע באופן מהותי בשם הטוב ובמוניטין של התלמיד ולגרוע באופן חריף ממעמדו ומדימויו בקרב אותם צדדים שלישיים. ממילא לא ניתן גם למנוע את ההפצה הלאה של אמירות אלה, תוך היווצרות "נזקי-לוואי". די בכך כדי לאפיין את התנהלות הנתבע כגורם לתוצאות חמורות.

16. ההצדקות להחמרה בענישה בעניינו טמונות אם כן בחומרת ההתנהלות של הנתבע – ניהול הקשר האישי הפסול, ההתבטאויות הנזכרות לעיל והפגיעה המסתברת במתלוננת עקב כך. ראוי כי הענישה תהיה מרתיעה, הן כלפי הנתבע והן כלפי המקרים הבאים שעלולים להתרחש בקהילה האקדמית. בצד ההקלה יש לקחת בחשבון את העובדה כי עסקינן, על פי כתב התביעה המתוקן, באירועים שהתרחשו לפני זמן רב, כאשר התיק נפתח מחדש לאחר שנערך הסכם גישור ועצם ההצדקה לפתיחה מחודשת של ההליך מצויה במחלוקת חריפה, אשר לא הוכרעה, בעקבות הגשתו של הסדר הטיעון. באשר לחיסכון הזמן השיפוטי עקב עסקת הטיעון, אין לזקוף זאת לטובת הנתבע. התנהל בתיק זה הליך ארוך ומורכב, אשר היה כרוך בהשקעת זמן ומאמצים רבים על ידי כל הגורמים. רק בסיום שמיעת העדויות של התביעה נערכה עסקת הטיעון. ניתן להניח כי כל צד ערך את מאזן הסיכויים והסיכונים המשפטיים בהתאם למצב הראייתי בתיק ולשיקולים נוספים.

17. הענישה המוסכמת כוללת, מעבר לבזיפה (אשר מידת ההרתעה שבה היא נמוכה מאוד), גם ענישה אופרטיבית שאין לזלזל בה, של מניעת נשיאה בתפקיד של ניהול אקדמי במשך תקופה ארוכה, ועיכוב בקידום בדרגה. כפי שהודיעו שני הצדדים, העיכוב האפקטיבי הוא ארוך יותר מאשר עיכוב עתידי ב- 12 חודשים, בהינתן העובדה כי הומלץ על העלאה בדרגה של הנתבע עוד בשנת 2015, והמלצה זו לא הגיעה לכדי מימוש בעקבות פתיחתו המחודשת של הברור המשמעותי.

18. בהתחשב בכלל נסיבות העניין, אין לומר כי הענישה המוסכמת חורגת ממיתחם הסבירות. כאמור, הכלל הגדול על-פי פסיקת ביהמ"ש העליון הוא כי יש לכבד עסקאות טיעון. עסקאות אלה משקפות הערכת סיכויים וסיכונים משפטיים על ידי הצדדים, המובילים את הנתבע להודאה בפרטי-תביעה כאלה או אחרים, בעקבות הערכה זו. חריגה מהענישה המוסכמת משבשת איזון זה ויש לעשות כן במשורה. איננו סבורים כי יש לסטות מההסכמה במקרה זה.

19. באשר לפרסום פסק הדין וגזר הדין, סעיף 18.9 לתקנון המשמעת קובע כי פסק הדין וגזר הדין יפורסמו, וכך יש לנהוג גם במקרה זה. כמובן, אין לפרסם את שם המתלוננת ואת שמם של עדים בתיק (פסק הדין וגזר הדין ממילא אינם מתייחסים למתלוננת ולעדים בשמם).

שאלה היא אם יש לפרסם את פסק הדין וגזר הדין עם ציון שם הנתבע או בלעדיו. סעיף 18.9 לתקנון המשמעת תוקן בשנת 2016. אם קודם לכן פרסום שם הנתבע היה בגדר חריג, כעת לבית הדין נתון שיקול דעת "פתוח". הנתבע ביקש להימנע מפרסום שמו וטען כי ייגרם בכך נזק לו ולמשפחתו. הוא גם הצביע על כך שלא הוגשו תלונות נוספות כנגדו וכי חלף זמן רב מאז האירועים. התביעה הותירה

עניין זה לשיקול דעת בית-הדין. בהחלטה מיום 8/11/18 ניתנה הזדמנות למתלוננת להתייחס לסוגיה זו, בהתאם לסעיף 18.9 לתקנון. המתלוננת לא העבירה התייחסות בעניין זה.

20. ההחלטה בעניין פרסום שם הנתבע בענייננו אינה קלה כלל ועיקר וכרוכה בהתלבטות. כאמור, בעניין זה אין הסכמה בעסקת הטיעון, והתביעה הותירה את ההכרעה לשיקול דעת בית-הדין.

ככלל, בהרשעה בגין עבירות של הטרדה מינית, ראוי לפרסם את שם הנתבע, הן מחמת האינטרס הציבורי להגן על ציבור הסטודנטים והן משיקולי הרתעה. ביחס לעבירות מסוג אחר, נראה כי ראוי להבחין בין הרשעה בגין עבירות כלפי סטודנטים לבין הרשעה בעבירות "פנימיות", כלפי האוניברסיטה. במקרה הראשון, יש מקום לגישה מרחיבה בסוגיית הפרסום של שם הנתבע, על מנת להגן על סטודנטים ולחזק את ההרתעה מפני פגיעה בסביבת לימודים ומחקר בטוחה. ככלל, יש לפרסם אז את שם הנתבע. במקרה השני, קיים עדיין אינטרס ציבורי בפרסום, אולם עוצמתו מוחלשת, שכן עיקר התיקון שיידרש אז הוא בתחום המוסדי הפנימי.

21. שינוי התקנון בשנת 2016 שינה את "נקודת האיזון" בסוגיית פרסום שמו של הנתבע, ויש ליתן לכך את המשקל הראוי.

בענייננו, הנתבע לא הורשע בעבירה של הטרדה מינית, אך הורשע בנושא שעניינו הוא התנהלות פסולה כלפי תלמידת מחקר שלו. אף שיש לקוות כי מדובר במעידה של הנתבע אשר לא תחזור על עצמה, הרי שמדובר באירועים שהתרחשו במשך תקופה, ואין עסקינן באירוע נקודתי אחד. האינטרס הציבורי מחייב להימנע מהותרת שמו של הנתבע חסוי. יש גם לזכור כי ההרתעה הדרושה לצורך הבטחתה של סביבת לימודים בטוחה אינה רק כלפי הנתבע בתיק הנתון, אלא כלפי הכלל. תפיסתי, כפי שביטאתי אותה גם בפסיקה משמעתית בעבר, היא כי לפרסום שם הנתבע נודע משקל חשוב מאוד בהרתעה. אני סבור כי הרתעת הכלל נפגעת באופן חריף כאשר שם הנתבע שהורשע אינו מתפרסם והענישה נותרת עניין לתיקו האישי של איש הסגל בלבד. הענישה המיושמת הלכה למעשה, במגבלות התקנון ועסקאות הטיעון הנערכות מעת לעת, היא לעתים קרובות מוגבלת למדי ואין בה כדי לייצר "מנופי הרתעה" ממשיים.

22. אשר על-כן אציע לגזור על הנתבע את העונשים הקבועים בהסדר הטיעון, בהתאם לסעיף 7 לגזר דין זה וכן כי פסק הדין וגזר הדין יפורסמו עם ציון שם הנתבע.

23. לאחר כתיבת חוות דעתי עיינתי בחוות דעתה של חברתי הנכבדה, השופטת (בדימ') אפעל-גבאי, אשר עמדתה בעניין פרסום שם הנתבע שונה מדעתי. אוסיף בנדון מספר הערות קצרות.

24. תחילה אציין, כי אני מסכים עם חברתי שההתלבטות בנדון אינה קלה כלל ועיקר. נטיית הלב, בעיקר בהינתן העובדה כי מדובר בהליכים שחודשו וכן עקב הזמן הרב שחלף, היא להימנע מן ההכבדה על הנתבע, הטמונה בפרסום השם. דא עקא, זו תהיה לעתים מזומנות נטיית הלב במקרים של עבירות משמעותיות. אם קיים אינטרס ציבורי "חזק" בפרסום השם במקרים של הרשעה בעבירות משמעותיות כלפי סטודנטים וסטודנטיות (כפי שאני מאמין כי הוא המצב, כאמור לעיל), דרושים טעמים חזקים על מנת להימנע מיישום מדיניות זו הלכה למעשה. אף כי אני מסכים שהמקרה הנוכחי הוא גבולי בהתחשב במכלול הנסיבות והשיקולים, איני סבור כי קיימים טעמים חזקים דיים על-מנת לסתור את עמדת המוצא בנדון.

25. באשר לעמדות הצדדים המעורבים (שלושת הנימוקים הראשונים של חברתי), לא נוכל להסיק מהיעדר התגובה של המתלוננת על כך כי אין היא מעוניינת בפרסום. סיבות אי-התגובה לא הובהרו ואין בשתיקה כדי ללמד לכאן או לשם. בכל מקרה, מרכז הכובד הוא באינטרס הציבורי, ועמדת המתלוננת היא רק אחד השיקולים. התביעה לא ביקשה את פרסום השם, אך גם לא ביקשה אי-פרסום. העניין נותר לשיקול דעת בית הדין כאחד התנאים בעסקת הטיעון. התביעה לא הסכימה בעסקת הטיעון לתמוך בבקשת הנתבע להימנע מפרסום השם. באשר לנתבע, האינטרס שלו בהימנעות מפרסום השם הוא טבעי ומובן. אציין, בעניין שאלת הפגיעה במשפחתו של הנתבע, כי הנתבע הטעים, במסגרת תיאור הפגיעה שההליך בכללותו גורם לו, כי משפחתו מודעת זה מכבר להליכים המשמעותיים. מכל מקום, לעולם כאשר מתפרסם שם הנתבע, עלול להיגרם למרבה הצער נזק בהקשרים משפחתיים.

26. בעניין פרשנותו של סעיף 18.9 לתקנון, השינוי בשנת 2016 שינה כאמור לעיל את נקודת האיזון בסוגיה זו. ככלל, אין עוד מקום להרשעות "אנונימיות" בעניינים הנוגעים ליחסים בין חברי סגל לבין סטודנטים. מוטלת על בית הדין חובה כלפי ציבור הסטודנטים, לספק מידע על התנהלות שהסתיימה בהרשעה משמעותית. זאת, מה גם שבהיעדר פרסום השם, האפקטיביות של הרתעת הכלל היא נמוכה. קיים אכן שיקול דעת בסעיף 18.9. יש ליישם אותו בכיוון של הימנעות מפרסום השם בעיקר כאשר הנתבע מזוכה מן האישומים (אלא אם כן הוא מבקש פרסום), וכאשר מדובר, כנזכר לעיל, בעבירות שבין הנתבע לבין האוניברסיטה.

27. באשר לטענת ה"הגנה מן הצדק", טענה זו לא הוכרעה ואין בידינו להכריע עתה בשאלה מה היו סיכויי קבלתה של הטענה, אילו הדיון היה מסתיים ללא עסקת טיעון, כפי שאין בידינו להכריע עתה בשלל הסוגיות העובדתיות והמשפטיות אשר עלו על הפרק. אינני סבור גם כי בידינו לקבוע כי אינטרס הנתבע לא נלקח בחשבון בעת חידוש ההליכים. עניין השיהוי והעובדה כי ההליכים חודשו לאחר שהיה הסכם גישור הוא בוודאי שיקול חשוב, אך ספק אם הוא מספיק על מנת להימנע מפרסום השם.

28. לבסוף, אציין שני שיקולים אשר הם לטעמי מכריעים במקרה גבולי זה, בכל הנוגע לפרסום שם הנתבע. השיקול האחד הוא כי על-פי כתב התביעה המוסכם על שני הצדדים, צדדים שלישיים נחשפו להתבטאויות הפוגעניות, תוקפניות ומעליבות כלפי המתלוננת. כאמור, הדבר בהכרח פגע בשם הטוב של המתלוננת ובדימויה. קיים ערך בכך שבנסיבות אלה תהיה חשיפה ביחס להרשעת הנתבע, באופן הקושר בין הרשעה זו לבין האירועים הנדונים, הידועים לצדדים שלישיים. השיקול השני הוא כי כתב התביעה המתוקן בענייננו הוא לאקוני מאוד ואין בו פירוט נסיבתי. המידע המתפרסם בגזר דין זה הוא מלכתחילה מוגבל ומצומצם, כיוון שכך הוא גם כתב התביעה המתוקן, מושא עסקת הטיעון. נמסרת רק ה"שורה האחרונה" בדבר התנהלות שאינה הולמת איש סגל אקדמי, אשר התבטאה בניהול מערכת היחסים האישית הבלתי-הולמת וההתבטאויות הפסולות כלפי המתלוננת, הכל בהתאם לאמור לעיל. הפגיעה בנתבע כתוצאה מפרסום השם תהיה מוגבלת. אמנם, יש גם בפרסום מידע מוגבל זה כדי להכביד כמובן על הנתבע, אך ממול, קיים אינטרס ציבורי מספיק בפרסום "שורה אחרונה" זו, הן כלפי סטודנטיות וסטודנטים לעתיד והן, ובמיוחד, לצרכי ההרתעה הכללית מפני התנהלות פסולה של חברי סגל אחרים. לגישה זו נודעת חשיבות גם ביחס לביסוס המדיניות העקרונית הכללית הראויה בעניין פרסום שמות נתבעים, כאמור לעיל.

השופטת (בדימ') אורית אפעל-גבאי, חברת המותב

אני מסכימה כי יש לאמץ את עסקת הטיעון בעניין הענישה. לאחר התלבטות, לא אוכל לצרף את קולי לעמדתם של חברי בדבר פרסום שמו של הנתבע. לו דעתי היתה נשמעת, לא היה ניתן פרסום במסגרת גזר הדין לשמו של הנתבע. להלן אבאר עמדותי.

המסגרת הנורמטיבית לדיוננו מצויה בהוראות סעיף 18.9 לתקנון המשמעת. סעיף זה מורה לאמור: "המותב היושב בדין יחליט אם פסק הדין וגזר הדין יפורסמו, תוך ציון שם הנתבע או בלעדיו. החלטה בדבר פרסום שם הנתבע תיעשה לאחר שתינתן לנפגע/למתלונן האפשרות להביע עמדתו בנושא". שיקול הדעת שניתן לבית הדין הוא רחב ופתוח. בניגוד להוראה הקובעת ברישא לסעיף 18.9

כי "פסק הדין וגזר הדין יהיו פומביים", לא נקבעה הוראה דומה באשר לפרסום השם. ההנחייה היחידה היא להביא בחשבון את עמדת נפגע העבירה.

אני מסכימה עם עמדתם העקרונית של חברי המעדיפה את פרסום השם על פני חיסויו, ואולם בנסיבותיו המיוחדות של התיק שלפנינו מסקנתי היא כי אין לנהוג על פי הכלל. מסקנה זו נשענת על הצטברותם של כל הטעמים שלהלן:

ראשית, המתלוננת בענייננו לא ביקשה כי שם הנתבע יפורסם. בית הדין איפשר לה להביע את עמדתה בנושא והיא בחרה שלא לבקש את פרסום השם. ודוק: מדובר במתלוננת אשר היתה מעורבת בהליך המשמעתי, הביעה עמדות בכתב ובעל פה ואף הגישה "הצהרת נפגעת" מפורטת מאוד. בנסיבות אלה, העדר תגובה מטעמה בנושא פרסום השם מהווה לדעתי משום הבעת דיעה כי היא אינה מעוניינת בפרסום.

שנית, התביעה לא ביקשה את פרסום שמו של הנתבע והותירה עניין זה לשיקול דעת בית הדין. נזכיר, כי התביעה אמונה על הגנת האינטרס הציבורי ומימוש תכליות הענישה, ואף היא בחרה שלא לנקוט עמדה בעניין פרסום שם הנתבע.

שלישית, הנתבע ביקש להימנע מפרסום שמו ותמך את בקשתו בנימוקים טובים, ובהם שלומן ורווחתן של אשתו ובנותיו.

רביעית, מדובר במעשים שראשיתם בשנת 2007, לפני יותר מ-11 שנים. מאז ועד היום לא נשנו מעשים אלה או מעשים דומים. אני סבורה כי הסיכון שהנתבע ישוב ויבצע מעשים דומים בעתיד נמוך עד אפסי. במצב דברים זה, השיקול בדבר פרסום שם הנתבע כדי ליצור סביבת לימודים ומחקר בטוחה אינו בעל משקל מכריע. אשר להרתעת הרבים, אנשי סגל דוגמת הנתבע, זו תושג גם ללא פרסום שמו.

חמישית, ולא אחרון בחשיבותו, לא למותר להזכיר כי מהלך הדברים בנוגע לטיפול בתלונתה של המתלוננת היה כרוך בעינוי דין של ממש כלפי הנתבע. התלונה הוגשה בשנת 2011 ובראשית 2012 נחתמה הפרשה בהסכם גישור, במעורבותה הפעילה של התובעת. במהלך השנים שחלפו מאז ועד לפתיחתו המחודשת של ההליך חי הנתבע בהנחה – שנמצאה בדיעבד שגויה – כי הנושא מוצה. בשנת 2016, עם כניסתו של רקטור חדש לתפקיד (פרופ' ירון עוז) הוחלט לחדש את החקירה, ובעקבותיה לפתוח נגד הנתבע בהליך משמעתי בגין אותם מעשים מושא הסכם הגישור. נושא זה היה מונח ביסוד הטענה בדבר הגנה מן הצדק שטען הנתבע. הטענה אמנם לא לובנה עד תום, אך נראה לי שניתן לומר בזהירות כי בשלב חידוש ההליכים לא ניתנה לנתבע הזכות להישמע וזכויותיו לא הובאו במניין השיקולים. ההליך המשמעתי נוהל בין השנים 2017 ועד ימים אלה. הליך ממושך ואינטנסיבי, גובה מחירים כלכליים, מקצועיים ואישיים.

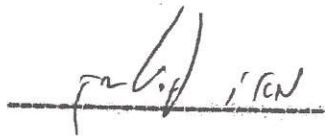
הצטברותם של כל הטעמים שהובאו מצדיקה לטעמי קבלת החלטה כי בנסיבותיו של התיק הנדון יש מקום להותיר את שם הנתבע חסוי.

פרופ' מאיר ליטבק, חבר המותב

אני מסכים כי יש לאמץ את עסקת הטיעון בעניין הענישה. כמו כן, אני מסכים עם עמדת יו"ר המותב כי יש לפרסם את שמו של הנתבע. על אף הזמן שעבר, הצדק חייב לא רק להיעשות אלא גם להיראות. אני מבקש להדגיש את הסכמתי עם הקביעה בגזר הדין כי "...על-פי כתב התביעה המוסכם על שני הצדדים, צדדים שלישיים נחשפו להתבטאויות הפוגעניות, תוקפניות ומעליבות כלפי המתלוננת. כאמור, הדבר בהכרח פגע בשם הטוב של המתלוננת ובדימויה. קיים ערך בכך שבבסיבות אלה תהיה חשיפה ביחס להרשעת הנתבע, באופן הקושר בין הרשעה זו לבין האירועים הנדונים, הידועים לצדדים שלישיים."

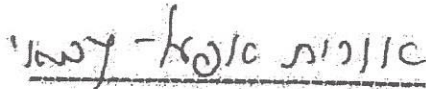
אשר על-כן הוחלט פה-אחד לגזור על הנתבע את העונשים המוסכמים בהסדר הטיעון, כמפורט בסעיף 7 לחוות דעתו של יו"ר המותב פרופ' מיגל דויטש. כן הוחלט בדעת רוב כי פסק הדין וגזר הדין יפורסמו עם ציון שם הנתבע.

ניתן היום, ה- 17/1/19, שלא במעמד הצדדים.

פרופ' מאיר ליטבק

חבר המותב

השופטת (בדימ') אורית אפעל-גבאי

חברת המותב

פרופ' מיגל דויטש

יו"ר המותב